

Την ώρα της

μεγάλης δοκιμασίας αναζητούμε τη βοήθεια του Δυνατού. Συνειδητοποιούμε, αναπόφευκτα, την προσωπική μας αδυναμία, όπως και των γύρω μας και απευθυνόμαστε στο Θεό ως τον μόνο δυνάμενο «ποιήσει συν τω πειρασμώ και την έκβασιν» (Α΄ Κορ. 10,13), δηλαδή να δώσει διέξοδο στη δυσκολία.

Ποιος μπορεί να κρίνει αρνητικά αυτή την προσπάθεια τού δοκιμαζόμενου ανθρώπου; Πώς μπορείς να αδικήσεις τη μάνα που ζητά βοήθεια από το Θεό για το άρρωστο παιδί της, τη σύζυγο για τον καρκινοπαθή σύζυγο της, τον παράλυτο νέο που θέλει να χαρεί τη ζωή του; Βέβαια, εκτός από τις μικρές και μεγάλες

ασθένειες υπάρχουν και πολλά άλλα προβλήματα που κρύβουν πόνο και αγωνία όχι την τυχαία.

Όλα τα πιο πάνω ενεργοποιούν την επιθυμία τού αδύνατου ανθρώπου να στραφεί προς το δυνατό Θεό. Αν και αυτό δείχνει να είναι θετικό, κυρίως όταν προηγουμένως η σχέση μαζί Του ήταν από ανύπαρκτη έως αδύνατη, εν τούτοις κρύβει ένα μεγάλο κίνδυνο: να θέλει το Θεό για το δώρο Του κι όχι για τον ίδιο. Στο βάθος, δηλαδή, δεν ενδιαφέρει η σχέση μαζί του αλλά η δύναμη Του, αυτό που έχει κι όχι αυτό που είναι.

Μήπως το ίδιο δεν παρατηρείται και μεταξύ μας; Να θέλουμε την επικοινωνία με κάποιον γι' αυτό που μπορεί να μας προσφέρει, αντί για την κοινωνία τού προσώπου. Και το χειρότερο, όταν θα καταφέρουμε να το πάρουμε να διακόψουμε την επικοινωνία.

Ωστόσο, «ο Θεός των πατέρων ημών» που θέλει την προσωπική μας ανάπτυξη και ωριμότητα, δεν μας προσφέρει τη βοήθεια Του ως μέσο για να Τον πιστέψουμε. Φαίνεται πως δεν θέλει οπαδούς, ούτε ναρκωμένους πιστούς που η βοήθεια Του θα ενεργεί ως ναρκωτικό που αδρανοποιεί την ανθρώπινη θέληση. Η όποια συμπαράστασή Του, που ως Πατέρας είναι δεδομένη, πηγάζει από την αγάπη Του. Γι' αυτό άλλωστε κάνει αυτό που ζητάμε κι άλλωστε όχι, προσδοκώντας την ολοκλήρωση μας ως πρόσωπα.

Αν ο Θεός μάς έθετε το ερώτημα, καθώς περνούμε τη δοκιμασία: «Τι προτιμάς, το θαύμα και να χάσεις εμένα ή εμένα και να περάσεις τη δοκιμασία;», ποια, αλήθεια, θα ήταν η απάντηση; Ίσως κάποιος να έλεγε «και τα δύο»! Ξέρουμε όμως ότι δεν γίνεται πάντα αυτό που θέλουμε κι ότι η «εκκοπή του ιδίου θελήματος» είναι πολύ σημαντική προϋπόθεση για την πνευματική μας ανάπτυξη.

Σε τελευταία ανάλυση, αυτό που έχει ουσιαστική σημασία και «μένει εις αιώνας» δεν είναι η προσωρινή διακοπή της όποιας δυσκολίας μας, αφού όλα θα καταλήξουν στο τέλος της ιστορίας μας, αλλά η γνώση του Θεού ως καρδιακή σχέση. Δηλαδή η αγάπη μαζί Του που διαχέεται «εις πάσαν την κτίσιν», σε κάθε άνθρωπο που συναντούμε.

Ας μην θεωρηθεί ότι δεν πρέπει να παρακαλούμε το Θεό να πάρει τις δοκιμασίες μας. Το «μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμόν» μας δίδαξε ο ίδιος ο Χριστός να το λέμε. Η θεώρηση όμως των δοκιμασιών ως αποτυχιών, κι όχι ως δυνατοτήτων, είναι λάθος και έξω από το πνεύμα των αγίων Πατέρων μας.

Το μεγάλο θαύμα, ως θαυμαστό γεγονός, είναι η δύναμη που συνοδεύει τη δοκιμασία, η αίσθηση της παρουσίας του Θεού που καταργεί την ανασφάλεια, η

βεβαιότητα της καρδιάς ότι «ο Θεός αγάπη εστί». Ευλογημένοι όσοι Τον εμπιστευτήκαν την ώρα της δοκιμασίας τους και Τον γνώρισαν «εν ετέρα μορφή».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com